

אביטה נפלאות

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

בס"ד, שבועות - נשא תשפ"ג, גיליון 34

קבלת תורה ברצון הלב

שליליים חוזרים או בהתמכרויות חלילה, יכול לשאוב מכך חופנים של נחמה.

ואיך כל זה קשור למתן תורה?

מפני שכל מה שקורה, הטוב וגם הרע, קורה על-ידי ה', אבל הטוב והרע אינם שקולים באמת. ה' שתל בעולם את התורה, והיא דוחפת את העולם אל הטוב ללא הרף. התורה מציגה לנו "את החיים... וְאֵת הַמָּוֹת", מחדדת את ההבדלים בין הטוב והרע, אבל גם אומרת "וּבְחַרְתָּ בְּחַיִּים" וכך מטה את הבחירה שלנו לטוב.

ביום מתן תורה, ה' מסמן לנו את הטוב שאליה העולם הולך בוודאות. אנחנו יכולים ללכת בדרך התורה והמצוות ולאפשר לטוב הזה להגיע בדרך ישרה, ואנחנו יכולים ללכת בדרכים אחרות חס ושלום, אבל גם הן יובילו אותנו בסוף אל הטוב המוחלט שהתורה מושכת אליו, מפני שכך גזר ה'.

נהוג לראות את הטוב והרע כמתחרים זה בזה, במין משחק סכום-אפס. אבל החידוש של רבי חסדאי קרשקש הוא שהם לא באמת מתחרים, מפני שכל מה שקורה בעולם הוא לטובה. גם אם בזמן הזה נראה לעינינו שיש דברים רעים, לעתיד לבוא נזכה לברך על הכול "הטוב והמטיב", וכבר עכשיו אנחנו יכולים "לקבל את התורה" אל תוכנו ולחיות בהשראת התודעה החדשה הזו.

בדרך כלל אנחנו רוצים טוב, אבל לעתים קרובות (מדי) הרצון שלנו לא מתממש, והמעשים שלנו שליליים. האם יש משמעות לרצון המקורי, או שהמעשים לבדם הם הנחשבים?

ובכלל, אם מטרת כל עבודת ה' שלנו היא "להביא לימות המשיח", האם פירוש הדבר שהמעשים הרעים שלי מונעים מהמשיח לבוא?

באופן מפתיע, השאלות הללו קשורות בשאלה אחרת, והיא: כמה בחירה יש לנו בכלל ביחס למעשים שלנו? האם אנחנו בכלל שולטים בהם?

כמובן, בחירה חופשית היא יסוד עיקרי ביהדות, אבל אחד מיוחד מחכמי ישראל, רבי חסדאי קרשקש, סובר שהבחירה נתונה לנו דווקא ביחס לרצונות הפנימיים שלנו, להתייחסות שלנו למעשים שעשינו ושנעשה. את המעשים עצמם אנו עושים בלי הרבה בחירה.

הגישה המפתיעה הזו צריכה למלא אותנו באופטימיות - גם אם פעלנו שלא כשורה, יש בידינו לבחור להתייחס נכון אל מעשינו, להצטער ולמאוס בהם, ומתוך כך לקבל עזרה לפעול טוב בפעם הבאה. רבי חסדאי כיוון את דבריו אל האנוסים שהיו בימיו בספרד, לעודדם להמשיך לדבוק ברצונותיהם הטובים, אף שמעשיהם מקולקלים. כל אחד מאתנו שמרגיש "אנוס" במעשיו, בדפוסים

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

נ	י	נ	י
ו	א	כ	י
נ	פ	ל	א
מ	ת	ו	ר

ארכיון חוברות אביטה נפלאות
bit.ly/archive-abita

הבחירה היא בלב

בשונה מהרמב"ם, רבי חסדאי מעניק משקל גדול לידיעת ה'. לדבריו, רוב מה שאנו עושים הוא סיבתי ומוכתב מראש – ה' מנחה את המציאות בדרכים שונות, כמו תהליכים חברתיים, גלובליים או נפשיים, ואלו משפיעים על החלטותינו ומעשינו. בחירתנו, למשל, להשתייך לקהילה מסוימת, מושפעת מאיך ספור סיבות שקדמו לה. גדלנו במשפחה, בתקופה ובקהילה מסוימות, הושפענו מחשיבה כזו או אחרת, וכך נולדה ההחלטה הנוכחית. זו איננה בחירה חופשית באמת.

אם כך, מה מקומה של הבחירה החופשית? רבי חסדאי מלמד כי אף-על-פי שהיעד ידוע מראש, ורבים מהנתונים בדרך מוכתבים, נותר מקום עיקרי בתוכנו שבו יש לנו בחירה מלאה – והוא היחס הפנימי למה שעובר עלינו. גם אם אנו נופלים, חלילה, יש לנו יכולת לבחור כיצד להתייחס לכך – בשאננות או בחרטה. ממילא, השכר או העונש שמגיעים לנו אינם על מה שאנו עושים, אלא על מקומו של הלב ביחס לכך. כאשר האדם חוטא, אך במסתרים, בעומק הלב, הוא מצטער על כך ואינו מזדהה עם החטא, ה' מתייחס אליו לפי מקומו הפנימי.

אם ה' יודע מה יהיה, מה כוחה של הבחירה שלי? זו 'שאלת הידיעה והבחירה' המפורסמת, אחת החידות העמוקות והמורכבות ביותר ביהדות.

אנו מכירים את שיטת הרמב"ם, שלפיה ידיעת ה' אינה סותרת את הבחירה החופשית המוחלטת. אולם ישנה שיטה אחרת, פחות מוכרת, שמשנה

רוב מה שאנו עושים הוא סיבתי ומוכתב מראש, כמו תהליכים חברתיים, גלובליים או נפשיים, ואלו משפיעים על החלטותינו ומעשינו

לגמרי את מה שחשבנו על הבחירה החופשית שלנו. זוהי שיטת רבי חסדאי קרשקש.

רבי חסדאי היה מגדולי הראשונים, תלמידו של הר"ן ורבו של רבי יוסף אלבו, בעל ספר 'העיקרים'. לצד היותו פוסק גדול הוא היה גם חוקר מעמיק, ויש הרואים בו גדול החוקרים שעמדו לעם ישראל בימי הביניים. רבי חסדאי היה פורץ דרך – הוא הראשון בימי הביניים, ביהדות ובעולם כולו, שיצא נגד הפילוסופיה והפיזיקה של אריסטו. בכך הקדים את הרנסנס, ביותר ממאה שנים.

לסיכום: בשאלת הידיעה והבחירה יש לרבי חסדאי קרשקש שיטה ייחודית – רוב מה שאנו עושים מוכתב על ידי ה', באמצעות תהליכי המציאות. הבחירה החופשית נמצאת בלב, ובאה לידי ביטוי באופן שאנו בוחרים להרגיש כלפי מה שעשינו.

'אנוסים' זה אנחנו

בעיקר לבחירה ברצון הפנימי. גם מבחינה היסטורית היו לדבריו של רבי חסדאי השלכות מעשיות ברורות. אנו מכירים את האנוסים שחיו כנוצרים אך נותרו יהודים בתודעתם. פחות ידוע כי עוד מאה שנה קודם לגירוש ספרד,

שאלת הידיעה והבחירה איננה פילוסופית בלבד. יש לה השלכות קיומיות על חיינו. הקביעה כי העיקר הוא הרצון הפנימי היא לימוד זכות עצום על נפילות וחטאים – אם הכול מוכתב, איננו אשמים בכך שהגענו לאן שהגענו. ה' בוחן לבבות ומתייחס

מצטערים על מעשיכם ורוצים לתקן, יש לכם תיקון. הדבר נוגע לאחד העיקרים הגדולים בשיטת רבי חסדאי:

לשיטתו, הדרך להתקשר לה' היא רגש האהבה. כיום הדבר אולי נשמע פשוט, אולם בזמנו של רבי חסדאי הדבר לא היה ברור כלל. הרמב"ם, לדוגמה, הדגיש כי הקשר עם ה' יכול להיות אך ורק דרך השכל. ביחס לתפיסה הרווחת בזמן רבי חסדאי, זהו אולי החידוש הכי גדול שלו. בכך הוא הקדים את המהר"ל ואת תנועת החסידות.

בכל אחד מאתנו יש משהו דומה לאותם אנוסים. אצל כולנו עשוי להיות פער בין חיינו בהווה לבין איך שהיינו רוצים לחיות

החידוש הזה נוגע גם לעניינינו – בעולם החיצוני, והשלכותיו על נפשנו, יש לנו פחות שליטה, ועיקר הבחירה שלנו הוא בקשר הרגשי עם ה', קשר האהבה. בכך אנו נבחנו.

בתקופת רבי חסדאי, נערכו פוגרומים קשים וחלק ניכר מיהדות ספרד אולץ להמיר את דתו. בנו של רבי חסדאי עצמו נרצח כאשר סירב להתנצר. שיטתו של רבי חסדאי שירתה מגמה ברורה לסייע לאותם

הדרך להתקשר לה' היא רגש האהבה

אנוסים לחוש כי לא התנתקו לגמרי מאלוקי ישראל. רבי חסדאי, כגדול הדור וכצדיק אמת, חש צורך ללמד סנגוריה על בני דורו. כל עוד הם מצטערים על המרת הדת הכפויה ורוצים לשוב, הם אינם נחשבים מומרים.

בכל אחד מאתנו יש משהו דומה לאותם אנוסים. אצל כולנו עשוי להיות פער בין חיינו בהווה לבין איך שהיינו רוצים לחיות. לעתים אנו מלקים את עצמנו על נפילות או על

התמכרויות, וכמעט תמיד שטף החיים הרגיל אינו משקף את הרצון הפנימי שלנו. אך רבי חסדאי מעודד אותנו ומעניק לנו גישה אופטימית – העיקר הוא הלב, ולגביו יש לכם בחירה חופשית. אם עודכם

לסיכום: הקביעה כי עיקר הבחירה היא ברצון הלב

שימשה ללימוד זכות על אנוסי ספרד בזמנם.

בדומה להם, כל אחד מאתנו עלול לחוות פער בין ההתנהגות החיצונית לבין הרצון הפנימי,

וגישה זו מעניקה לנו אופטימיות לגבי מצבנו.

תחנה שלישית

מתן תורה - הולכים לעבר הטוב

היא בעיקר ביחס הפנימי שלנו לתהליך שמתחולל, ויש לה גם השלכות על התחנות בדרך ליעד הטוב.

תורת חסד

הכוח שמוביל את המציאות אל הטוב טמון בתורה. בספר משלי מובא הפסוק "פיה פתחה בְּחִכָּהּ וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָהּ". הביטוי "תורת חסד" מלמד כי התורה באה כדי להיטיב אתנו. התורה מאמינה בתכלית וביעד הטוב ומכוונת אותנו לשם.

שימת המשקל על ידיעת ה' מכוונת לגישה אופטימית גם ביחס לעולם כולו. אם יש לנו בחירה מוחלטת בין טוב לרע, ייתכן בהחלט שהסיפור

הכוח שמוביל את המציאות אל הטוב טמון בתורה

ייגמר גרוע. אבל אם את ההתרחשות החיצונית מכוונת השגחתו הפרטית הטובה של ה' הטוב – הוא יביא את העולם אל היעד הטוב. הבחירה שלנו

"כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את".
אחד הפסוקים העוצמתיים במגילת רות נאמר
על ידי בעז לרות: "ליני הלילה, והיה בבקר, אם

העולם נברא עם תכלית ויעד מסוימים, והתורה היא זו שמעניקה פשר, מצביעה על היעד ו'דוחפת' אליו

יגאלך – טוב, יגאל; ואם לא יחפץ לגאלך – וגאלתיך
אנכי".

בעל "אור החיים" הקדוש רואה בפירוש העמוק
של הפסוק הזה את סוד הגאולה. הגלות והגאולה
משולות, בהתאמה, ללילה ובוקר. רות מייצגת את
כנסת ישראל השרויה בגלות, בלילה. אותו "טוב"
הוא משל לתורה, כמו שכתוב "אין טוב אלא תורה".
דברי בעז לרות הם בעצם דברי ה' לעם ישראל כי
הבוקר יפציע והגאולה בוא תבוא.

וכיצד תבוא הגאולה? הדרך הראשונה
והמועדפת לזכות לכך היא באמצעות לימוד וקיום
התורה והמצוות – "אם יגאלך טוב – יגאל". התורה
היא "תורת חסד", ואם נלך בדרך התורה יהיה לנו
ולכל העולם טוב. אולם בדיעבד הגאולה יכולה
להגיע גם בדרכים אחרות – "ואם לא יחפץ לגאלך
– וגאלתיך אנכי".

מדברי ה"אור החיים" בולט העיקרון של רבי
חסדאי – הכול הולך אל הטוב והתורה היא הסמן
הבולט לכך. בחירתנו רלוונטית רק לאופן שבו הטוב
הזה יגיע. אם נבחר בדרך התורה, הגאולה תגיע בדרך
הזו. אולם גם אם נבחר בחירות אחרות ושליליות הן
יהיו חלק מהדרך לגאולה ולטוב, משום שהן מונחות
על ידי ה'.

זוהי משמעות מתן תורה: על האות ה המיותרת
בפסוק "יום הששי" בסיפור בריאת העולם, דורשים
חז"ל כי היא רומזת ליום השישי בחודש סיון, שבו
ניתנה התורה, וכי בריאת העולם תלויה
במתן תורה. אלמלא ניתנה התורה, היה
ה' מחזיר את כל העולם לתוהו ובוהו.
ההבנה כי התורה מקדמת את העולם
אל עבר יעדו הטוב מסבירה זאת היטב
– העולם נברא עם תכלית ויעד מסוימים,
והתורה היא זו שמעניקה פשר, מצביעה
על היעד ו'דוחפת' אליו.

אחד הפסוקים המראים זאת מופיע בפרשת
ניצבים: "נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב
ואת המות ואת הרע". מפסוק זה נראה כי אנו
יכולים לבחור בצורה שקולה בין הטוב והרע.
אולם בהמשך התורה מוסיפה: "ובחרת בחיים!".
רש"י מסביר זאת במשל: אדם האומר לבנו לבחור
את החלק הטוב שנחלה שלו, ואינו מסתפק בכך,
אלא לוקח אותו לאותו מקום ואומר לו – בחר
את זה! כך, ללא בחירה, העולם והיקום כולו
הולכים בהתמדה אל עבר היעד והעתיד הטובים
– 'דטרמיניזם חיובי'.

הדבר מעניק לנו זווית מיוחדת להתבוננות על
מתן תורה – זהו היום שבו הציב ה' לעינינו את
הכיוון החיובי שאליו העולם הולך ומתקדם. התורה
בעצם ממקדת את בחירתנו בכך שהיא מכוונת
אותנו באופן מודע וגלוי אל עבר הטוב.

הגאולה תגיע, כך או אחרת

הביטוי "תורת חסד" מופיע בפיוט "אשת חיל".
מי היא אותה "אשת חיל", עליה משורר שלמה המלך
בסוף ספר משלי? אחד הפירושים בחז"ל אומר כי
זו רות המואביה, סבת-סבתו של שלמה. רות היא
האישה היחידה בכל התנ"ך הקרויה "אשת חיל" –

לסיכום: התורה היא הכוח שמכוון את העולם כולו אל עבר הטוב.

מתן תורה הוא מיקוד והארה של הבחירה החופשית שלנו,

ו'דחיפה' לעשות טוב ולבחור בחיים.

רמז מיוחד במגילת רות מחזק זאת – הכל מתקדם אל הגאולה, השאלה רק באיזו צורה.

win-win - כולם מרוויחים

תרבה חכמה", ומסביר שלקראת הגאולה אותה חכמה הנוצרת מקנאה בין הסופרים תימאס, משום שהיא תחרותית ומותרת מפסידים רבים לצד הדרך.

העולם איננו מושלם. יש בו דברים טובים וכאלו שאינם, זמנים טובים יותר ופחות. גם אם לאדם מסוים טוב, לא בטוח שלחברו כך, ודבר מסוים שעושה טוב לאחד עלול להיתפס אצל האחר כרע ומזיק.

התודעה הולכת ומשתנה – מתודעה תחרותית, שבה יש מנצח ומפסיד, לתודעה שבה כולם מרוויחים, מה שמכונה 'win-win'

בעולם העסקי והתחרותי הדבר מתבטא בצורה חדה. בכל תחרות יש מנצח ומפסיד – רווח לאדם מסוים משמעו הפסד לאדם אחר.

את תודעת הטוב הזו הקדים רבי **חסדאי**, ששמו מבטא את **חסדי** הבורא, בכמה מאות שנים. ה' מנחה את העולם אל הטוב וכל מה שקורה בעולם הוא לטובה. גם אם המציאות החיצונית נראית גרוע – ה' הטוב מכוון אותה תמיד ובוודאי מסתתר בתוכה טוב. גם אם היחס הפנימי שלי לא נכון – אפשר לשנות אותו ברגע. ואפילו אם הבחירות שלי, הפנימיות או החיצוניות, גרמו לי לבחור מסלול פחות מוצלח – ה' ידאג שכל הדרכים תגיענה אל יעד הגאולה.

מה שמכונה 'win-lose'. התרחבות חברה מסוימת על פני נתח שוק גדול יותר, דוחקת את רגלי שאר החברות בתחום. במשא ומתן, הישגים גבוהים לצד אחד הם אלו שהצד השני הפסיד.

ככל שהעולם הולך ומתקדם ליעדו, מצליחים לראות כיצד כל דבר יכול להיות גם 'טוב' לי וגם 'מטיב' לאחרים

זהו פירוש דברי חז"ל כי בעולם הזה יש טוב, שעליו מברכים "הטוב והמטיב", ורע, שעליו מברכים "דין האמת", אולם לעתיד לבוא על הכול נאמר "הטוב והמטיב". ככל שהעולם הולך ומתקדם ליעדו, מצליחים לראות כיצד כל דבר יכול להיות גם 'טוב' לי וגם 'מטיב' לאחרים. כיצד התורה היא "תורת חסד" והנהגת ה' בעולם טובה לכולם, ברוחניות ובגשמיות.

כיום, ככל שהעולם מתקדם, התודעה הולכת ומשתנה – מתודעה תחרותית, שבה יש מנצח ומפסיד, לתודעה שבה כולם מרוויחים, מה שמכונה 'win-win'. כאשר סוגרים עסקאות, המצב האופטימלי הוא שכל הצדדים יצאו מרוצים.

בסיום מסכת סוטה, שנלמדה לאחרונה במסגרת הדף היומי ויש הנוהגים ללמוד אותה בימי הספירה, כתוב כי לקראת בוא המשיח "חכמת סופרים תסרח". הרב קוק זצ"ל מקשר זאת למאמר "קנאת סופרים

לסיכום: התורה, "תורת חסד", מורה כי ה' מנהיג את העולם בדרך אל הטוב, ומזכירה את תודעת העסקים החדשה, שבה שואפים שכל הצדדים ירוויחו - Win-Win. ככל שעובר הזמן רואים כי כל מה שקורה הוא חסד וטוב עבור כולנו.

מעובד מתוך שיעור ט"ו סיון תשע"ו

bit.ly/760915-ge

ומתוך הספר "החכמה מאין תמצא"

bit.ly/wisdom-ge

בחירה חופשית

בקריאה פשוטה בתורה ניתן להבין שעשו ולבן היו בסדר, ואילו יעקב לא. מדוע התורה אינה מבהירה מי הצדיק ומי הרשע?

לדוגמה, קוראים שעשו היה איש שדה, עם חץ וקשת, אז אולי ילד קטן יתלהב ממנו, לעומת יעקב שרק יושב בחדר ולומד תורה. הגבורה היא מידתו של יצחק אבינו, שנותן בחירה חופשית, והתורה שבכתב ניתנה "מפי הגבורה".

בפשט אנו קוראים על חטאים של צדיקים, אך התורה שבעל פה אומרת שהם לא כפשוטם. אם נדמה לך שהצדיק חטא – אתה טועה. ועדיין, הציור של התורה שבכתב שצדיק יכול לחטוא מאוד חשוב. הוא מלמד, שיש בחירה חופשית בעולם. (מתוך גיליון "נפלאות" וישלח תשע"ט)

על התורה שבכתב כתוב שניתנה "מפי הגבורה". התורה שבכתב מתארת אירועים, מעשים, אבל את המניעים הפסיכולוגיים-פנימיים מתארת התורה שבעל פה, פנימיות התורה.

ה' רוצה שהתורה שבכתב תתאר את הדברים באופן פשוט, כפי שנראים בעין חיצונית. למה? כדי לאפשר לנו בחירה חופשית. אם יהיה ברור מי הבחור הטוב ומי הבחור הרע, אנשים ימשכו באופן טבעי לטוב ותישלל מהם הבחירה, ולכן זה לא כל כך ברור בקריאה הפשוטה והראשונית.

הבחירה החופשית של הקדוש-ברוך-הוא

מדוע המתין ה' עשרים דורות עד שברא את עם ישראל?

בחירה חופשית אמיתית. אם יש באחד עדיפות אין חידוש בבחירה, היא מתבקשת, משהו טבעי. אבל בחירה אמיתית היא כזו שאין סיבה רציונלית לבחור באחד, ואף על פי כן משהו בפנימיות הלב שלי מתקשר אליו. כך הוא בבחירת בן/בת זוג, שצריך להתחתן עם מישהו/י – ייתכן שיש אישה אחרת יפה יותר, חכמה יותר, ואף על פי כן אתה בוחר להתחתן עם האישה הזו. אובייקטיבית, אף פסיכולוג בעולם לא יכול להסביר למה אתה בוחר באישה זו ולא באישה אחרת, יותר טובה, אבל אתה בוחר בה – יש ביניכם זיקה פנימית, אתם שני חצאי אותה נשמה. את הכוח לבחירה כזו אנחנו מקבלים מהבחירה של ה'.

בכל אופן, המעשה הוא העיקר, התכל'ס היא שנמלא את תפקידנו. בבחירה בנו ה' נותן לנו תפקיד – תפקיד להיות הכוהנים של כל העולם, "ממלכת כהנים וגוי קדוש".

(מתוך גיליון "נפלאות" פסח תשע"ט)

ה' ברא את העם היהודי 'ככוח' כבר בתחילת הבריאה. הגן היהודי קיים מההתחלה, כך מסביר רבי יהודה הלוי בספר הכוזרי.

כדי לגלות את הגן נצרכת מסירות נפש. אברהם אבינו עמד בעשרה ניסיונות, למעלה מטעם ודעת – היה מוכן להקריב את בנו-יחידו, ובכך להכחיד את עצמו לגמרי – ואחריהם ה' בחר בו.

יש כאן סוד בעניין הבחירה: מניין יש לנו בחירה חופשית, הכוח לבחור בין טוב לרע? כתוב שאת כוח הבחירה החופשית אנחנו מקבלים מהבחירה החופשית של ה'. אם ה' לא היה בוחר בין שני דברים, לא הייתה בחירה במציאות – הבחירה חייבת להתחיל מהקב"ה. כפי שכתוב בתניא, בבחירה אמיתית אין סיבה גלויה למה אני בוחר דווקא באחד – שני הדברים נראים אותו דבר, ובכל זאת אני אומר 'אני הולך על זה'. אם לא היה כך אצל הקב"ה, גם אצלנו לא הייתה יכולה להיות

להיזרק במסירות נפש

סיפור לשבועות

לכאן?" ענה היהודי: "גם לי יש גרטל, שמתי אותו על המים, אמרתי את המילים 'טמא טמא', ועברתי".

"ומה רצונך?" שאל הבעש"ט. ענה היהודי "שכחתי את המילה שלימדת אותי, ובאתי אחרוך במיוחד כדי שתלמד אותי שוב". אמר הבעש"ט: "אם כך עברת את הנהר, כנראה המילה שאתה מכיר מספיקה לך ואיני צריך ללמד אותך עוד".

בחג השבועות מציינים את יום הסתלקות הבעל שם טוב. הוא היה איש-פלא, ולא פלא שנקשרו בו סיפורים מופלאים כאלה. לסיפור המוזר שלנו אפשר לתת את ההסבר הבא:

היהודי הפשוט בסיפור הוא השתקפות של הבעש"ט עצמו, הצדיק הנסתר שבתוכו. ברובד הנסתר של הנשמה, בעל-מודע, הבעש"ט (וכל יהודי) שואף ומסר את עצמו תמיד לעבוד את ה' יותר ממה שהוא מכיר את עצמו בהווה. הוא זורק את עצמו בכל יום מהמדרגה הגבוהה שלו, וקם לתחייה מחדש לעבוד את ה' יותר טוב מהיום הקודם.

ומהי צעקת ה"טמא"? כך נאמר בתורה על המצורע - "וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא". המצורע הטוב הוא המשיח, נגוע ומצורע בשערי רומי (כמתואר בגמרא). הוא תמיד מרגיש טמא, חש את ריחוקו מה', ומכוח זה הוא מתחיל כל יום מחדש.

(מתוך גיליון "נפלאות" נשא תש"פ)

פעם אחת גילו לבעל שם טוב מן השמים שיש יהודי אחד בעולם שעובד את ה' יותר ממנו. השתוקק הבעל שם טוב מאוד להכירו. נסע אליו, וכשהגיע לביתו ראה שזהו איש פשוט ביותר, שאינו לומד תורה ואף אינו מתפלל...

לאחר חקירה, התברר שאותו יהודי נוהג בכל יום לעלות אל פסגת הר תלול, צועק "טמא", וזורק את עצמו למטה... בדרך הטבע היה יכול להתרסק כמו השעיר לעזאזל, אך באופן פלאי היה יוצא בשלום וחוזר לביתו. כך היה עושה מדי יום ביומו.

ניסה הבעש"ט להבין את פשר המנהג המוזר: "מדוע אתה זורק את עצמך מההר?", שאל. ענה היהודי: "אני רוצה בכל נפשי ובכל מאודי למסור את עצמי לה', וכיון שאיני יודע איך עושים זאת אני עולה להר וקופץ". "ומדוע אתה

אומר את המילה הזו, 'טמא'? אולי תאמר משהו אחר?". "אבל זו המילה היחידה שאני יודע בלשון הקודש". אמר לו הבעש"ט: "אלמד אותך עוד מילה - 'טהור'".

הבעש"ט היה צריך לחזור אתו על המילה טהור אלף פעמים, עד שהיה נראה שהיהודי קלט... שמח הבעש"ט, ויצא חזרה לביתו.

בדרכו היה הבעש"ט צריך לחצות נהר מסוים. מה עשה? לקח את האבנט (גרטל) שלו, הניח על המים ועבר את הנהר, באמונה פשוטה. כשהגיע לצד השני של הנהר ראה לפתע את אותו יהודי עומד לפניו. שאלו הבעש"ט בפליאה: "איך הגעת

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּץ כחוכרת 'נפלאות':

■ החזון שלנו הוא אוניברסיטה תורנית, ישיבה שבה לומדים את כל התחומים מתוך מבט של תורה ופנימיות התורה. אם היא תקום היא תהיה הראש של כל העולם, כי היא כוללת את כל המידע, את כל המקצועות, הכל על פי תורה, בחיבור שלם בין ה'פנים' ובין ה'אחור' של המציאות.

(מתוך השיעור 'המכללה התורנית')

■ על מתן תורה נאמר "ארץ יראה ושקטה". ברגע שיש יראת שמים הכל שקט, הכל רגוע. כאשר ילד או מבוגר ירא שמים – שקט לו בחיים, הכל טוב לו, כי למעשה ה' רוצה לנהוג רק במדת הרחמים, במדת החסד.

(מתוך השיעור 'ארץ ידאה ושקטה')

■ קבלת התורה בשמחה ובפנימיות היא שלמות של חכמה, בינה ודעת – קבלה שלמה של "תורת חסד" שפועלת על כל האישיות.

(מתוך השיעור 'קבלת התורה בשמחה ובפנימיות')

■ צריך להיות שלם. גם מי שעוסק בתחום המיוחד שלו, צריך להכיר את התחומים האחרים; פסיכולוג צריך לדעת מה המקום שלו, אך עליו לדעת מתי הוא צריך להתחבר לרפואה, לאמונה, לתקשורת או לאמנות. אם הוא לא יכיר את המבנה הכללי של התחומים השונים הוא תמיד יהיה מתוסכל, כי הוא חלקי. כל דבר חלקי הוא בסופו של דבר – מתוסכל.

חפשו את חוברת נפלאות בית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם? הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
זרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

